

Tenora de fang

Avancem el primer tema del nou disc de Jordi Molina: "Fandango del Roser"

El tenorista **Jordi Molina** ja té a punt un disc de plantejaments suggerents, *Matèria del temps* (autoeditat/DiscMedi, 2016), que promet marcar un punt d'inflexió en la seva trajectòria i que presentarà al Xà Circuit Folc. En parlem amb ell i avancem la primera composició de l'àlbum, "Fandango del Roser".

Jordi Molina. Foto: Marcel Asso

A l'hora de plantejar aquest nou projecte que és *Matèria del temps* destaqués que la música d'arrel ha viscut els darrers anys un desenvolupament important. I tu has estat particip d'aquest procés.

Hi ha hagut diversos factors que han fet que el nivell hagi pujat considerablement. En els darrers quinze o vint anys hi ha hagut elements com la incorporació dels instruments tradicionals als centres d'ensenyament superior, una eclosió de gent jove amb ganes o una manera més àmplia de veure la música tradicional, que ho han afavorit. Sí, jo em sento particip de tot això, tot i que en un principi el camí que vaig emprendre amb la tenora va començar com una decisió individual.

Després de tocar molt i molt en el terreny de la cobla, el 1999 vas decidir deixar aquest tipus de formació i endinsar-te amb la tenora per altres camps. Va ser una opció arriscada però fructífera.

A les orquestres i les cobles els agraeixo moltíssim la feina i el bagatge que em van donar. El que va passar és que vaig decidir marxar perquè necessitava fer altres coses, tenia aquesta inquietud. A partir del 2000 vaig començar a treballar molt amb el món que coneixem com a folk, però també amb músics de l'escena clàssica, del jazz... i ara, en certa manera, *Matèria del temps* és la culminació de tot aquest bagatge. Em sento en un moment madur, i crec que la visió de totes aquestes tradicions i el fet d'haver begut de diverses fonts es noten en el disc.

El títol i el fil argumental del treball parteixen del pensament artístic d'Antoni Tàpies.

M'agrada molt l'art i el corrent de l'informalisme matèric, amb artistes com **Tàpies**, que van incorporar la terra i el fang al seu discurs artístic. Em serveix de metàfora del que a mi m'agrada fer. En aquest cas, agafar un instrument molt lligat a una tradició i emprendre un viatge cap a una estètica que vol traspasar fronteres. La portada també busca això: incorporar elements de la terra, i tot i que no hi apareix la tenora, amb les mans faig com si l'agafés. Al tercer tema del disc, "Matèria del temps", hi col·laboren sacaires, timbalers i grallers. A partir d'un moment, entren i es fusionen amb el grup com en una gran festa... La idea és que aquesta música et transporti a un territori, i no només per la tenora sinó també pels gèneres a partir dels quals he fet les composicions: un fandango, un ball pla que evoluciona cap a l'u del cant d'estil, una havanera, una mena de farandola...

A més del pla teòric, també hi ha una feina tècnica quant a l'encaix de la tenora amb altres instruments més enllà de la cobla, el control del seu volum, etc.

Esclar, la tenora és un instrument amb una sèrie de característiques, concebut per sonar a les places i amb la cobla. S'ha hagut de treballar molt en això i adequar no només la gravació de l'instrument, sinó fins i tot la interpretació. En aquest sentit, ara em sentia totalment preparat per poder posar-m'hi. Aquesta és una feina que ha comportat molt de temps.

El tema que avancem en aquesta entrevista és el "Fandango del Roser". Al disc tot són composicions pròpies que segueixen patrons tradicionals?

Són aclucades d'ull als gèneres tradicionals. En el cas del fandango, hi ha un paper principal del pandero, a més de la veu de la meua filla **Júlia Molina**. La tradició del pandero quadrat pràcticament va desaparèixer, i va perdurar a la zona de Tarragona vinculat a la veu femenina, les confraries del Roser, el cant improvisat... Per això ho he volgut combinar amb el fandango, que és un gènere més aviat de les terres del sud, i després la Júlia canta la melodia tradicional de les cançons de pandero. Un altre exemple és "Si en arribar al terme entonaré", els versos d'Estellés que cantava **Ovidi Montllor**, on començo amb un ball pla i després se'n va cap a la variant de l'u del cant d'estil... Aquesta mena d'aclucades d'ull són constants, hi ha moltes al·lusions al territori.

A més de la veu de la Júlia, t'acompanyen Joan Díaz (piano, teclats i melòdica), Joan Aguiar 'Juanche' (violí, guitarró i mandola), Franco Molinari (contrabaix), Marc Vila (percussions) i Ramon Prats (bateria).

És un luxe. A l'hora de muntar la banda el que he buscat és, abans de res, que siguin músics de molta qualitat i que hagin begut de diverses fonts. Músics capaços d'acostar-se al món tradicional i de fer plegats una música que sigui bona però que alhora arribi fàcilment al màxim de gent, que tingui un vessant popular.

A les presentacions en directe hi haurà convidats?

Les composicions també estan fetes amb aquesta idea. A l'u del cant d'estil, en un moment donat hi pot aparèixer un cantaor, el "Fandango del Roser" té la melodia sobre la qual es pot fer glosa improvisada, a "Matèria del temps" convidaré allà on es pugui sacaires, grallers i timbalers... Això està fet no només per la riquesa musical que et dona, sinó també per donar a entendre que aquesta és una música inclusiva. En aquesta història hi som tots.

Jordi Molina farà preestrenes de *Matèria del temps* a les Festes de la Mercè de Barcelona (23 de setembre, plaça de la Mercè, 23 h) i a Calella (24 de setembre, sala Mozart, 21 h). Després, en el marc del X Circuit Folc, actuarà a la Fira Mediterrània de Manresa (9 d'octubre, Taverna Estrella Damm, 20 h), Manlleu (19 de novembre, Ateneu, 19 h) i les Borges Blanques (3 de desembre, Cafè Slàvia, 23 h).

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=DdIU4-YjFPQ>